

De Sappho Club

Memoir

Carine van der Leest

Eerste druk 2026
Uitgegeven door Atthis Press
www.atthispress.com

Copyright © 2026 Carine van der Leest
Alle rechten voorbehouden.

Paperback ISBN: 979-13-993015-3-3
eBook ISBN: 979-13-993015-1-9

www.thesapphoclub.com

Voor alle late bloomers.

PROLOOG

KAMER 12

12 april 2022

Hoewel ik de hotelkamer in Barcelona had geboekt in de hoop dat dit zou gebeuren, was ik toch enigszins verrast toen ik die ochtend wakker werd en haar naast me in bed zag liggen. Deze nacht was een nieuwe primeur. Buiten begon het verkeer van de stad langzaam op gang te komen op dit vroege tijdstip. Ik hoorde de auto's rijden, een enkele sirene, wat dronken gezang. Geleidelijk kwam er een einde aan deze aprilnacht; de nacht die ik op mijn netvlies wilde branden, waarvan ik elk detail voor altijd wilde onthouden. Ik lag op mijn rug in bed, mijn armen boven het laken geklemd. Ik keek naar het plafond en kon maar een ding denken: *ik heb seks gehad met een vrouw.*

Een klein strookje licht scheen door het wapperende gordijn dat we niet goed hadden gesloten. We bevonden ons op de derde verdieping, niemand had ons kunnen zien. Heel voorzichtig werd de kamer verlicht. Ik wendde mijn blik naar het balkon waar mijn schoenen stonden te genieten van de Spaanse ochtendzon. Op het verder nette bureau stonden de twee papieren bekertjes langzaam zacht te worden van de overgebleven wijn. Mijn koffer stond te wachten in het halletje. Details.

Ik had nauwelijks geslapen. Misschien kwam het door de opwindning van de gebeurtenis. Of misschien lag het aan de hoeveelheid drank die we hadden gedronken om de moed te verzamelen. Maar wat me nu voornamelijk wakker hield was

het lieve, maar luide gesnurk naast me. Haar mond hing een klein beetje open. Ze was zich nergens van bewust.

In mijn hoofd speelden de gebeurtenissen van de afgelopen uren zich alsmaar opnieuw af. Zo veel was nieuw voor me geweest: de nacht bestond uit zoveel ‘nog nooit eerder meegemaakte’ gevoelens, en de spanning die ik had gevoeld voor de seks was daar een van. Want het had me enthousiast gemaakt in plaats van afgeschrikt. Ik wilde dit. Ik had me avontuurlijk gevoeld terwijl ik door de donkere straten van Barcelona struinde en haar uiteindelijk ‘mee naar huis’ had genomen; kijkend hoe ze zichzelf en mij gedeeltelijk uitkleedde, hoe ze mijn nek kustte, me overal aanraakte en constant lieflijk om toestemming vroeg. En ik had me zelfverzekerd genoeg gevoeld om het terug te doen, om mijn handen langzaam over haar blote rug te laten glijden, over haar borsten en – laat ik maar direct ter zake komen: om voor het eerst in mijn leven niet alleen haar, maar überhaupt het naakte lichaam van een andere vrouw – aan te raken. Toch wel een belangrijke primeur als nieuwe lesbienne.

Ik was 29 jaar oud en kan daardoor gezien worden als ‘best wel laat voor het lesbische feestje’. De afgelopen tijd voelde het vaak alsof ik dezelfde stappen moest doorlopen die ik als (zo dacht ik) hetero tiener ook had doorlopen: dates, verliefdheden, emoties en dus ook: je maagdelijkheid verliezen. Het verschil was echter dat ik het dit keer *met* enthousiasme en plezier beleefde, en *zonder* het ongemak en de onhandigheid van mijn tienerjaren. Sterker nog, ik had mezelf gewillig op deze reis gestort, en de afgelopen maanden voelden aan als een crash course in lesbianisme; in gay zijn, in queer zijn.

‘Ik had dit een half jaar geleden nooit kunnen voorspellen,’ bekende ik haar een paar uur eerder in de kleine bar waar we net onze derde Long Island hadden besteld.

‘Wat?’ vroeg ze, ‘dat je nu in Barcelona zou zijn?’

‘Nee, dat ik op een date met een vrouw zou zijn.’

‘Oh wow,’ antwoordde ze, ‘ik had niet door dat je nog maar zo kort uit de kast was.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik kon het zelf ook niet geloven.

Naast me was het snurken zachter geworden nadat ze zich op haar zij had gedraaid. Nu had ik nog minder ruimte over in bed en ik was bang dat ik er elk moment uit kon vallen. Het leek er niet op alsof ze binnenkort wakker zou worden, zelfs niet toen ik me dichter naar haar toe bewoog onder de lakens.

Ze had niet negatief gereageerd op mijn late *coming-out*. Integendeel. Ze was heel respectvol en geïnteresseerd in mijn verhaal: het verhaal over hoe ik erachter was gekomen en waarom ik dacht dat het zo lang had geduurd. We praatten erover en ze luisterde aandachtig terwijl ik haar vertelde over het exacte moment dat ik mijn ware seksualiteit ontdekte, de rol die *compulsory heterosexuality* hierin had gespeeld, hoe ik uit de kast was gekomen bij mijn ouders en vrienden en hoe het nu voor me was om mijn leven te kunnen leiden als mijn ware lesbische zelf.

Maak je geen zorgen, we komen hier allemaal op terug. Maar die nacht praatte ik en luisterde zij. En door te praten en te luisteren, en door nog een laatste ronde Jagermeister shots te bestellen, zou zij uiteindelijk een belangrijke rol krijgen in het verhaal.

Dit is dat verhaal.

I

GETTING OUT

1.

RAFAEL

December 2020
1,5 JAAR EERDER

‘Ik zie iemand zitten lezen,’ schreef Rafael, ‘ben jij dat?’

Ik keek opnieuw op van mijn boek. De jongen die ik al meermaals heen en weer had zien lopen over de boulevard was nu op zijn telefoon gericht, waardoor bevestigd werd dat hij inderdaad de jongen van mijn date was. Zijn blik ging heen en weer van zijn telefoon naar de plek op het strand waar ik een kleedje had uitgerold en tegen een omhoog staande surfplank was gaan zitten. Op veilige afstand van het water konden we hier de zon onder zien gaan.

Ik verbleef in een appartement in Sitges, direct aan het strand waar ik Rafael had gevraagd me te ontmoeten. Ik had enkel vier verdiepingen naar beneden hoeven lopen en was daarom ruim op tijd op de afgesproken plek op hem gaan zitten wachten. Oh, die *heerlijke* momenten in afwachting.

Ik keek toe hoe Rafael zijn bril afzette en wegstopte voordat hij zich een weg door het mulle zand baande in mijn richting. ‘Hi!’ zwaaide ik toen hij bijna bij mij was. Ik nam nog een keer diep adem, borg mijn boek op in mijn tas en stond op om hem te begroeten. Yup, er was nu geen weg meer terug. Ik moest deze date uitzitten.

“Moet ik op date gaan als ik er écht geen zin in heb?” had ik die middag, bij gebrek aan ander gezelschap, aan Google gevraagd. Want ik had écht geen zin. Ik wilde lekker in mijn appartement blijven. Een beetje blijven schrijven, een serie kijken of misschien een stukje wandelen over de boulevard, maar zelfs ik besepte hoe dat klonk. En dus wendde ik me

maar tot het internet in de hoop dat een of ander forum mij enerzijds *toch* zou kunnen overtuigen om te gaan, of anderzijds genoeg *gegronde* redenen zou bieden om de afspraak te cancellen. Oké Google, moet ik luisteren naar mijn gevoel of heb ik gewoon een schop onder mijn kont nodig?

Met de “Tien redenen om ja te zeggen tegen een date waar je niet zeker over bent”-pagina kreeg ik een flinke (sociaal gewenste) duw richting de deur. Ik luisterde ernaar, zoals ik inmiddels zo goed had leren luisteren naar de maatschappelijke stem die me vertelde wat normatief juist is. En daten *hoort* bij het leven. Het hoort bij de verwachting dat we uiteindelijk allemaal als koppeltje eindigen, dat niemand zich echt gelukkig of compleet zal kunnen voelen zonder zijn wederhelft. En dat alleen *willen* zijn, meer nog dan simpelweg alleen *zijn*, ten zeerste wordt afgekeurd. Die maatschappelijke stem had toen al huisvesting gevonden in mijn lijf; als een zacht sluimerend geluid in mijn achterhoofd. Niet omdat ik op zoek was naar een relatie of omdat ik dacht dat *alleen ik* niet voldoende was, maar omdat ik niet wilde afwijken. Het was een stem in mijn hoofd geworden die me daarom af en toe - maar niet al te vaak - aanmoedigde om gehoor te geven aan het verzoek van jongens om me mee uit te nemen en de nacht met hen door te brengen. Het gaf uitdrukking aan dat deel van mij dat wist hoe ze het spel moest spelen; hoe ze jongens naar zich toe moest lokken; hoe ze moest flirten; interesse moest wekken en ervoor kon zorgen dat ik niet helemaal buitenspel stond in het liefdesveld. De stem deed het werk. Het was de stem die ervoor zorgde dat ik onderdeel bleef van de norm en die zei: “godsamme, ga gewoon op die date”. En dus besloot ik ergens tussen reden nummer één: “hij zou zomaar eens de ware kunnen zijn” en reden nummer zeven: “als je hem toch niet zo leuk vindt, heb je nog minder te verliezen”, om toch maar te gaan.

‘*Mucho gusto,*’ zei ik, *leuk je te ontmoeten*, waarna we elkaar even ongemakkelijk aankeken, want: hoe dicht bij elkaar mochten we komen in deze anderhalve-meter-samenleving? De pandemie had het daten er niet gemakkelijker op gemaakt. Hier in Catalonië mochten we in de weekenden onze eigen gemeente niet uit en ook de terrassen waren nog maar beperkt open. En alsof dat nog niet erg genoeg was, werd ons ook verteld dat we elke avond om 22.00 uur binnen moesten zijn. Het deed me voelen alsof ik weer een jaar of veertien was. Ik mocht afspreken, maar moest voor het donker weer thuis zijn.

Rafael was korter dan ik had verwacht, viel me op toen hij direct voor me stond. Hij stak maar net boven mij uit. Was dat het? Had ik zo’n tegenzin gevoeld voor deze date omdat ik me simpelweg gewoon niet voldoende aangetrokken voelde tot hem? Nee, maande ik mezelf toe, niet meteen terugvallen op oppervlakkigheden. Per slot was de *voornaamste* reden dat ik ja had gezegd tegen de date, dat het anders had gevoeld met Rafael. Tussen alle Tinder-profielen waar ik doorheen had zitten scrollen op een bankhangavond, was dat van hem er uitgesprongen. Zijn profiel was anders dan de anderen: liever, diepgaander. Daarom had ik het gesprek aan willen gaan en hij had me niet teleurgesteld. We deelden dezelfde interesses en hobby’s, dezelfde smaak in films en muziek. Sterker nog, op papier was hij veel van waar ik naar zocht.

Daarbij had dezelfde stem me gerustgesteld en uitgelegd dat echt *niemand* graag op date gaat. Vooral eerste dates, die zijn het ergst. En mensen die zeggen daar plezier uit te halen, nou die zijn ofwel wanhopig of hebben gewoon niets belangrijks te doen. Het legde me uit dat dat gevoel dat je voelt - die knoop in je maag als iemand je mee uit vraagt; die verstikking wanneer een vrijblijvend gesprek uitmondt in iets serieuzer - gewoon een natuurlijke fysieke reactie is: het vraagt je een stap terug te nemen en af te wegen of je wel echt

geïnteresseerd bent, of het wel echt de moeite waard is. En de enige manier om daarachter te komen, was om hem een eerlijke kans te geven.

Ik gebaarde Rafael naast me plaats te nemen. Hij was direct uit zijn werk doorgekomen. Zijn nette kleding contrasteerde met de setting. Voorzichtig trok hij de pijpen van zijn pantalon iets omhoog terwijl hij naast me op het kleedje op het strand ging zitten. Terwijl hij een goede houding zocht, zag ik hoe zijn overhemd iets te strak kwam te zitten waardoor de huid van zijn buik zichtbaar werd.

‘Wat leuk dat je daaraan hebt gedacht,’ zei hij, terwijl ik de fles wijn en twee kleine glaasjes uit mijn tas haalde. Ik hoopte maar dat hij niet te kieskeurig was met zijn wijnen, want ik had er niet te veel voor betaald. Terwijl ik de glaasjes vol schonk, zag ik hoe hij de juiste positie probeerde aan te nemen. Hij schoof heen en weer over het kleedje en ging uiteindelijk in kleermakerszit zitten. Hij klopte het zand van zijn broek en trok zijn overhemd snel weer recht nadat ook hij doorkreeg wat er allemaal te zien was. *Volgens mij is hij hartstikke zenuwachtig, dacht ik grijnzend, laat ik maar opschieten met die alcohol.*

Ik reikte hem het glaasje aan en we proostten en ik vroeg hem hoe zijn dag was geweest. We hadden al zo’n twee weken gechat en dus kenden we inmiddels de grote lijnen van elkaars leven. Waar we werkten, waar we woonden, waar we vandaan kwamen. De details moesten alleen nog ingevuld worden. Ik wist dat hij in Barcelona werkte als advocaat en dat hij samen met twee huisgenoten woonde in het dorp waar hij was opgegroeid, zo’n twintig minuten hier vandaan. Hij wist dat ik pas geleden vanuit Nederland naar Sitges was gekomen, een werkloze antropoloog die hier onder de Spaanse zon haar leven weer richting probeerde te geven. Dat was de versie die hij van mij te zien kreeg. Eentje zonder al te veel achtergrondinformatie, eentje met een verhaal dat

nog alle kanten op kon gaan en dus moest hij uit zien te vogelen wie de persoon erachter was, om er - net als ik deed - achter te komen of ik iemand was met wie hij potentieel kon eindigen. In zo'n koppeltje.

Hij was voorzichtig in zijn aanpak. Zonder aan mij te vragen *waarom* ik voor Sitges had gekozen keek hij rond over de boulevard en bevestigde wat hij dacht dat ik wilde horen: 'wat een mooie plek is dit!' Ik knikte bevestigend. Ik hield van Sitges. En dus vertelde ik zelf maar over de tijd dat ik hier had gewoond als au pair en dat ik verliefd was geworden op dit stadje dat bekendstaat als *the gay capital of Europe*. Dat ik zo van de open, tolerante *vibe* hield die hier hangt, alsof iedereen hier echt helemaal mag bestaan zoals hij is. Dat het hier zo relaxed is en dat ik zo kon genieten van mijn eindeloze wandelingen langs de kustlijn. 'Moet je die kerstboom zien.' Ik wees grinnikend naar het roze, plastic boompje met ballen in de kleuren van de regenboog dat op een van de balkonnetjes aan de boulevard stond. *So gay*. 'Dat vind ik nou typisch Sitges,' grijnsde ik, 'ik hou ervan.' Rafael haalde zijn bril uit zijn borstzakje, schoof die snel even op zijn neus terwijl hij de juiste richting op keek en stopte hem toen ook net zo snel weer weg. Ik vond het aandoenlijk, alsof hij die kant van zichzelf nog niet wilde prijsgeven. Welke kant was dat? Beetje *nerdy*. Wat onzeker. Waar was hij bang voor? Hij keek me verlegen aan en ik merkte dat hij niet goed wist hoe hij moest reageren. Misschien dacht hij nu dat ik dat spuuglelijke boompje echt mooi vond en wist hij niet of dit het juiste moment was om me ongelijk te geven. Ik vond het wel vermakelijk.

Ik vroeg hem of hij zo'n plek had op de wereld: zo'n plek waar je altijd naar terug wilt gaan. Hij vertelde me over de reis die hij had gemaakt naar Canada, helemaal alleen in een camper. Hij vertelde het bescheiden, het was een uitprobeersel geweest. Om te kijken of hij dit alleen zou

kunnen. Dit was precies hetgeen ik van een date wilde horen. Zijn behoefte om de wereld te zien en dicht bij zichzelf te kunnen komen. Hij hoefde, om mijn vraag te beantwoorden, niet terug naar een specifieke plek, maar wel naar het gevoel de wereld aan je voeten te hebben. Naar de situatie waarin hij alle tijd had om nieuwe plekken te ontdekken en zijn verhalen op te schrijven. ‘Dat is wat jij nu doet, toch?’ vroeg hij. Ik begreep dat hij het gesprek graag weer terug naar mij wilde brengen. Hij was verlegen, zacht, maar wel met inhoud. Precies zoals ik het graag zag. Precies het type jongen dat ik aan mijn ouders voor wilde stellen. Toch? Of was hij misschien té zacht voor mij? Praatte hij niet een beetje te veel met mij mee? Was dit wel echt zijn eigen mening? En als hij echt zo graag wilde schrijven - zoals hij ook op zijn Tinder-profiel had gezet - waarom deed hij dat dan niet? ‘Tja, werk,’ antwoordde hij. Zijn ouders hadden hem aangemoedigd een studie te kiezen waar zekerheid in te vinden was. En nu hij die carrière eenmaal had, was er weinig tijd over voor zijn echte passie: cinema. Jammer vond ik dat. Ik was wel nieuwsgierig geweest naar zijn verhalen.

Rafael bleef de rest van de avond zijn best doen. Om mij op mijn gemak te stellen, om interesse te tonen in wat ik vertelde, om écht te luisteren. Af en toe had ik het idee dat hij vragen of onderwerpen had voorbereid op basis van onze eerdere gesprekken. Niet heel spontaan, maar wel attent. En naarmate de avond vorderde, leek ook hij steeds meer op zijn gemak en minder geneigd om de omgeving af te scannen in plaats van mij in de ogen te kijken.

Lijkt het maar zo, vroeg ik me op een gegeven moment af, *of is hij steeds iets dichterbij gaan zitten?* Om iets meer afstand te creëren, plaatste ik mijn armen achter mijn lichaam en leunde lichtjes achterover. Terwijl ik naar het water keek, realiseerde ik me dat het donker was geworden. De zon was zonder ons weten ondergegaan. Terwijl Rafael vertelde over

zijn ervaring als Erasmusstudent in Italië, voelde ik mijn blaas zich steeds verder vullen met de wijn die we gedronken hadden. De fles was inmiddels leeg. Ik keek voorzichtig op mijn horloge. We waren zo'n drie uur verder. Hoewel ik op zich wel geïnteresseerd was in zijn ervaring, begon de druk op mijn blaas het over te nemen. *Kan ik al weg?* vroeg ik mezelf af. Op het moment dat hij naar zijn lege glas keek, greep ik mijn kans. *Nou, hè, helaas al helemaal op.*

'Also, I think I'm gonna head back, cause I really need to go to the bathroom.'

'Oh ja ja, natuurlijk,' antwoordde Rafael.

Ik schudde de laatste druppels uit de glaasjes, ging rechtop staan en strekte mijn benen na het lange zitten in het zand. Terwijl Rafael opstond, zag ik dat hij me ongemakkelijk aankeek.

'Wacht, *waar* wil je heen?' vroeg hij onzeker.

'I really want to go to the bathroom,' herhaalde ik.

Rafaels gezicht liep lichtjes rood aan en even vroeg ik me af of het ongepast was dat ik dit hardop had gezegd. Hij keek me voorzichtig aan en vroeg toen: *'You want to go to the bedroom?'*

Oh shit... Oh mijn god. Ik moest mijn best doen om niet in de lach te schieten. *'No, not the bedroom, the bathroom, I really have to pee from all the wine.'*

'Oh! Oké!' antwoordde hij en ik wist niet zeker of het opluchting of teleurstelling was dat ik in zijn stem hoorde. Hoe dan ook moesten we hier zo snel mogelijk overheen zien te praten.

Terwijl ik mijn spullen terug in mijn tas stopte, babbelde ik voorzichtig wat verder over hoe ver hij nog terug moest rijden en of hij het op tijd zou redden voor de avondklok. Rafael klopte het kleedje voor me uit en gaf het opgevouwen aan me terug, de schat. Terwijl ik onhandig in mijn tas zocht naar mijn mondkapje, liepen we terug naar de boulevard.

Voorzichtig keek ik opzij, naar hoe Rafael met zijn nette werkschoenen door het losse zand ploeterde. Nog altijd wist ik niet zeker of het aan het randje blote buik, zijn lengte of zijn nog altijd zenuwachtige houding lag, maar de aantrekkingskracht was er niet gekomen.

‘That’s me,’ zei ik, terwijl ik naar boven wees naar mijn appartement.

Het afscheid, nog zo’n vreselijk date-moment.

Ik merkte dat hij dichterbij me toe wilde komen. Hij keek wat ongemakkelijk rond en stapte naar voren, maar ik voelde direct een blokkade in me opkomen. Ik wilde die afscheidszoen *echt* niet. Opgelucht voelde ik het koordje van mijn mondkapje in mijn tas. Ik verbrak het oogcontact en trok het kapje met een onnodig gebaar omhoog zodat ik er verontschuldiging naar kon wijzen. *He, stomme corona, we kunnen ook niks meer tegenwoordig.*

2.

GETTING OUT

December 2020

‘Hé Cara, kom je nog even binnen voor een wijntje?’ riep Matthew, mijn Amerikaanse onderbuurman, terwijl hij zijn hoofd om het kozijn van hun voordeur stak. De theedoek op zijn schouder herinnerde aan wat er binnen gaande was. Vanuit de woonkamer klonken de stem van zijn partner Jeff en het geluid van glazen die tegen elkaar tikten. Ik stond halverwege de stenen trap. De muren van het kleine appartementengebouw waar zich slechts vier woningen bevonden, één op elke verdieping, waren wit en ruw gepleisterd, met hier en daar een barst die door het vocht van de zeelucht was verkleurd. Heel even overwoog ik het. Naar binnen stappen, schoenen uit, op hun bank ploffen, vertellen over mijn avond. Maar mijn blaas had weinig boodschap aan gezelligheid.

‘Ander keertje!’ riep ik, terwijl ik met haastige passen de trap op schoot, de sleutel al in de aanslag.

Een aantal maanden daarvoor had ik mijn moeder gevraagd om even te komen zitten. ‘Ik wil je iets vertellen,’ had ik gezegd. Ik had haar gebaard plaats te nemen en twee glazen op tafel klaargezet. (Nou denk je misschien dat dit de introductie is van mijn *coming-out*, maar zover zijn we nog niet. Zover was ik toen nog lang niet. Ik had nog vele significante aanwijzingen nodig die ik - nog een hele lange poos - keurig zou blijven negeren. Aanwijzingen, tekens, weggevertjes, rode vlaggen.)

Nee, ik had mijn moeder gevraagd om aan tafel te komen zitten omdat ik een andere belangrijke stap wilde bespreken.

Ik was toen 27 jaar en we bevonden ons midden in de pandemie. Ik woonde en werkte toen al ruim drie jaar in Amsterdam en het thuiswerken dat bij die periode was gaan horen had een vergrootglas gelegd op de ontevredenheden die ik al een tijdje meedroeg. Ik wilde niet meer terug naar kantoor. Ik wilde ook niet in Amsterdam blijven wonen. Ik was er niet op mijn plek en mijn intuïtie vertelde me dat ik een verandering nodig had; een drang die, elke keer dat ik tijdens werkuren op zoek ging naar symptomen van een burn-out, werd versterkt. Vermoeidheid, prikkelbaarheid, somberheid... Ik scrolde door de lijst en vroeg me af of het op mij van toepassing was. Oké, dat was misschien wat dramatisch. Ik wist zelf ook wel dat ik niet echt overspannen was, maar ik zocht naar een meer onderbouwde uitweg. Iets met meer fundering dan: ik heb geen zin meer in dit 9 tot 5 leven en ik ga ervandoor.

‘Mam,’ zei ik die avond nadat ik de glazen vol had geschonken met witte wijn, ‘ik heb besloten mijn baan en huur op te zeggen.’ Die meer gegronde reden was er uiteindelijk niet meer gekomen.

Nou was mijn moeder inmiddels wel wat gewend van mij. Ik had vaker in het buitenland gewoond, ik was au pair geweest, ik had als stewardess gewerkt. Allerlei *random* plannen die me tijdelijk bezighielden omdat ik altijd de drang had om weg te gaan; om iets nieuws te beginnen, om een nieuwe plek te ontdekken. Ik wilde altijd maar weg van het dorpse leven waarin ik was opgegroeid, omdat ik nog altijd mijn échte pad niet gevonden had, ook niet in de grote stad. Mijn moeder bleef rustig zitten en vroeg: ‘Oké, en wat ga je dan doen?’

Eerlijk toegegeven had ik daar nog niet echt een antwoord op, maar om niet té onverantwoordelijk over te komen, besloot ik min of meer ter plekke dat ik voor een maand of twee-drie naar het buitenland zou gaan en die tijd zou nemen

om na te denken over wat ik nou echt wilde in het leven: even afstand, wat ruimte voor reflectie. Want dan zou er vanzelf wel een nieuw plan op mijn pad komen. En de plek waar ik altijd op uitkwam als ik een bestemming zocht waar ik onverhinderd in mijn eentje heen kon gaan en waar ik me altijd helemaal thuis voelde, was Sitges.

‘Kijk!’ zei ik tegen mijn moeder terwijl ik haar foto’s liet zien van een prachtig penthouse dat aangeboden werd op Airbnb. ‘Dit is fantastisch!’

Het huis op de pagina was vanbinnen niet groot, maar had een enorm dakterras met uitzicht over zee. Het bevond zich direct naast de grote kerktoren waar Sitges bekend om staat, waardoor ik direct kon uitmaken waar het huis zich bevond: *key* locatie, kon niet beter.

‘Ha,’ lachte mijn moeder, ‘dat kan je nooit betalen.’

‘Ja, wel dus!’ riep ik enthousiast, en ik drukte meteen op de knop “reserveren”.

Drie maanden later bevond ik me in dat appartement, net terug van mijn date met Rafael. Eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik me deze plek nooit had kunnen veroorloven, ware het niet voor de pandemie. Nu zat ik hier voor een kwart van de normale huurprijs, alles om die paar reislustige en enigszins brutale toeristen maar mee over de grens te trekken. Mijn baan en huis in Amsterdam lagen inmiddels ver achter me. Ik had er op de dag van vertrek misschien een klein traantje om gelaten, maar enkel omdat ik met het dichttrekken van de deur drie jaar van mijn leven afsloot en ik nou eenmaal niet zo goed ben in afscheid nemen. Eenmaal in Sitges, had ik er niet *meer* van kunnen genieten dan dat ik deed. Elke ochtend als ik wakker werd, stond ik eerst even uit het raam te turen. Dat was mijn favoriete plek daar; dat stadje, die boulevard. Ik luisterde naar de straatmuzikant die onderaan de kerk stond te spelen. Ik vermaakte me door het groepje oudere vrouwen dat elke donderdagochtend Tai Chi-

les kreeg op het strand te observeren. Ik genoot van hoe de kamer elke avond rood kleurde door de zonsondergang. En ik genoot van mijn vrijheid, van mijn lege agenda. Van opstaan en doen waar ik zelf zin in had.

Ik voelde mezelf steeds meer loskomen van de maatschappij. Ik had geen afspraken meer, geen verplichtingen. En alles in mij zei me dat dat goed voor me was. Beetje bij beetje raakte ik dat nare onderbuikgevoel kwijt dat ik in de afgelopen jaren, in de dagelijkse sleur van het “normale” leven, had opgebouwd. Af en toe, als ik mijn ouders belde, vroegen ze naar mijn vooruitgang. En zoals van ouders te verwachten valt wilden ze natuurlijk graag horen hoe fijn ik het had, maar ook heel graag een idee krijgen van wat ik hierna zou doen. De tijd tikte door en ik had nog altijd geen idee.

Ik liep het terras op dat uitkeek over de stranden van Sitges. Ik schonk mezelf wat water in en ging zitten, nadenkend over de avond. Geen van mijn verwachtingen was uitgekomen. Wederom. Ik voelde mezelf terugvallen in een oud patroon waarin ik me afvroeg of ik teleurgesteld zou moeten zijn door alweer een date die op niets uit was gelopen. Geen romantische, allesomvattende emoties. Geen ‘he, waarom kom je niet nog even mee naar binnen’, in de hoop de date nog even voort te laten duren. Of seks. Nee, ik was gewoon weer alleen thuisgekomen en ik kon al mijn persoonlijke spulletjes die ik van mijn nachtkastje had gehaald, *voor het geval dat*, weer emotioneel uit gaan stallen.

Terwijl de avond zich in mijn gedachten opnieuw afspeelde, schoot ik in de lach. Dacht hij nou echt dat ik hem direct vroeg mee te gaan naar de slaapkamer? Dat *dat* mijn verleidelende, sensuele tekst van de avond was? Niks geen: ‘he kom nog even een drankje doen,’ maar gewoon: ‘ik moet echt heel nodig naar de slaapkamer, *wink wink*’. Wij Nederlanders

staan toch bekend om onze directheid. Grijnzend keek ik naar de donkere golven.

Maar waarom had ik dat eigenlijk niet gedaan? Niet gevoeld? Niet gewild? Waarom had ik meteen weer die knoop in mijn maag gevoeld toen Rafael me vroeg om af te spreken? Meteen een directe: nee, daar heb ik *helemaal* geen behoefte aan. Zelfs nu uit alle gesprekken met Rafael was gebleken hoe veel we gemeen hadden. Eindelijk iemand die geïnteresseerd was in lezen en schrijven, en niet enkel mee raasde met de maatschappij. Iemand die al in het eerste contact makkelijk over zijn gevoelens kon praten. Eindelijk iemand die me nieuwe artiesten doorstuurde en begreep naar welke emotie ik op zoek was als ik muziek draaide. Van al die overeenkomsten was ik enthousiast geworden. Want dat had ik nog niet veel vaker meegemaakt. En daarom dacht ik dat het met hem weleens anders zou kunnen zijn. De reden dat ik mezelf bleef aanmoedigen om op die date te gaan, was omdat ik ergens dacht (en hoopte) dat mijn twijfel zou omslaan naar het positieve. Zoals ze zeggen dat aantrekkingskracht kan groeien als je iemand hoort praten, en ziet bewegen. Dat dat *weer* niet was gelukt op deze date, dat zou me toch moeten teleurstellen.

Maar in plaats van teleurstelling, voelde ik slechts één ding bij thuiskomst: opluchting. He, dat zat er weer op. Dat had ik weer achter de rug. Alsof het een verplichte tandartscontrole was: je wil het niet, maar je weet dat je er om de zoveel tijd aan moet geloven. Zo beleefde ik daten. He, nu kon ik mijn omgeving in ieder geval weer vertellen over een date-ervaring. Dan kon ik ze weer geruststellen. Zie je wel: ook ik heb dates. Ook ik ontmoet jongens. Ook ik ben normaal.

Ik was opgelucht dat ik me weer in mijn eigen bubbel bevond; ik had het prima naar mijn zin in mijn eentje. Ik voelde me eindelijk weer comfortabel. Maar *normaal* voelde ik me allesbehalve. Zeker toen ik later op de avond een berichtje

van Rafael ontving, waarin hij uitte hoe leuk hij de avond had gevonden en dat hij me graag weer eens zou zien deze week. Dat hij bang was me af te schrikken door dit meteen uit te spreken, maar dat ik het risico waard was.

Ai. Dat was confronterend. Want dit was toch wat ik wilde? Zo'n lief en romantisch gebaar. Zo'n start van een nieuwe ontmoeting, een nieuwe relatie. Maar waarom voelde ik er dan niks bij? Althans, niet de juiste dingen. Want terwijl mijn ego groeide, groeide mijn ongemak ook. En hoewel dit me nog meer reden gaf om door te gaan, om hem nóg een kans te geven, wist ik dat dat niet eerlijk zou zijn. En dus kapte ik het de volgende ochtend af.